

OPENBARE BIJEENKOMST
ANTWERPEN 21 SEPTEMBER 1976.

VOORSTELLINGEN EN WIJSHEDEN VOOR DEZE TIJD.

Wanneer we de situatie van de wereld op het ogenblik zien, de mentaliteit van de mensen, dan zijn we altijd heel erg geneigd om te zeggen dat de anderen toch maar dwaas zijn. Nu is dit mogelijk waar, maar wanneer we naar onszelf kijken, en we zijn eerlijk, hebben we dan nog de moed om een ander zijn dwaasheid te verwijten ?

Het is heel erg moeilijk om natuurlijk een zuiver beeld van jezelf te krijgen, maar wat doe je, wat ben je, wat betekenen je tegenover anderen ? Dat is een heel belangrijke vraag. Niet alleen voor die anderen, of kosmisch gezien of esoterisch gezien. Het is doorgewoond een vraag die erg belangrijk is voor uzelf. Want veel van wat de wereld is voor U, wordt bepaald door hetgeen U bent voor de wereld. En nu weet ik wel, dat men tegen dergelijke stellingen graag protesteert. Men zegt dan, ja maar ik kan er niets aan doen, maar die andere wel. Ik geloof niet dat dat ter zake dienend is. Wat ben ik, wat betekenen ik tegenover de wereld ? En al hebben die anderen misschien ongelijk, laten we hun waardering zoveel mogelijk aannemen, al is het maar om te weten hoe we ons het beste tegenover medemensen moeten gedragen.

Dan is er altijd ook het belangrijk punt van je konditie. Je kunt natuurlijk stellen dat lichamelijke oefening voor elke mens noodzakelijk is. In de moderne tijd zal dat wel zo zijn. Maar wat men heel vaak over het hoofd ziet, is dat driekwart van de kwalen die de mensheid kent, van de spanningen die een mens ondergaat, eigenlijk niet van fysieke maar van psychische origine zijn. De oorzaak ligt in uw denken. We moeten zien hoe wij denken, en hierbij alweer, - ja u mag erover denken zoals u wilt natuurlijk - toch een kleine raad : probeer niet negatief te denken. Op het ogenblik dat ik de wereld ontken, ontken is een groot deel van mijzelf. Op het ogenblik dat ik in de wereld het goede zoek, breng ik mijzelf tot een innerlijke toestand waarbij ik het beste kan zijn en presteren wat tot mijn leven behoort.

Het is voor de mensen in deze tijd vaak moeilijk. Ik geef het graag toe, nogmaals, maar wanneer je leeft en je wilt innerlijke of religieuze bewustwording, je wilt mystieke ervaringen, je wilt doordringen tot die

innerlijke kracht in jezelf waarin God zich manifesteert - om het zo eens te zeggen - dan moet je toch wel beginnen met eerst een beetje evenwicht te vinden, een beetje harmonie.

Hoe onevenwichtiger je bent, hoe groter de spanningen die je vanuit de wereld ondergaat, hoe groter je verzet tegen het bestaande in de wereld, maar gelijktijdig hoe kleiner je mogelijkheid om aktueel en direkt te helpen en in te grijpen.

Voor veel mensen zal dat waarschijnlijk te eenvoudig klinken. Maar probeer u nu eens voor te stellen hoe het geestelijk gezien in uw wereld er aan toegaat. Wanneer mensen positief denken, dan verbinden ze aan dit denken een voorwaarde, bijvoorbeeld het is nu niet ideaal, maar als ik nu maar braaf blijf dan wordt het ideaal. En dat is dwaasheid want dat kan niet. Je kunt namelijk niet het geheel van de wereld bepalen vanuit jezelf. Wanneer je positief moet denken, dan is dit een zich vernieuwende positiviteit, dat is niet - om met oom Kruger te spreken - alles zal rechtom, - ik weet niet of de man het in deze situatie nog zou zeggen - maar het is eerder een kwestie van : ik moet elke keer weer zoeken naar datgene wat nog de moeite waard is, datgene waarin ik betekenis kan vinden, datgene waardoor ik mijn wezen kan uitdrukken in de wereld, zonder die wereld van haar vrijheid of waarde te beroven.

De mensen van uw dagen, zijn nogal geneigd om met veel protesten en veel kreten en leuzen (het lijkt bijna een wetenschap : de kretologie) de wereld te overtuigen van hun ongenoegen ten aanzien van het bestaande. Maar wat heb je eraan wanneer je zegt dat er iets verkeerd is, je hebt er alleen iets aan wanneer je iets beter maakt, en het wonderlijke is, dat je met al die protesten maar heel weinig verbetert. Dat geldt in je persoonlijke leven, dat geldt ook in de internationale politiek, dat geldt in geestelijk opzicht, in esoterische benadering, wat u maar wil. Het is gemakkelijk genoeg om in bepaalde termen te spreken, met mooie verheven woorden : wij moeten onszelf erkennen voor wat wij zijn, en ons vormen volgens ons doel, want slechts de welgehouden steen past in de tempel, jawel maar wat doe je ermee ! Het is een punt waar de meeste mensen aan voorbij gaan. Wat doe je ermee ? Vorming van de persoonlijkheid is iets wat alleen door een ander plaats kan vinden. U vergeeft me dat ik het zeg, een ander kan u konditionneren, zeker; een ander kan u trainen, een ander kan u met propaganda verdoven, en dan denkt u dat de wereld anders is, of dat u anders bent of moet zijn. Er is daarmee iets van uw werkelijke wezen veranderd.

Geestelijk gezien veranderen uiterlijke kreten, leuzen en denkwijzen

weinig aan die innerlijke toestand van het ik. Wanneer dat ik strijdig is, dan kan je het trainen en konditionneren zoveel als je wil, je kunt iemand die innerlijk een duivel is, zo konditionneren dat hij uiterlijk een engel lijkt. Maar kan je het innerlijk veranderen? Kennelijk niet. Dezelfde spanningen en onevenwichtigheden blijven bestaan. Of je nu leeft in België, in Engeland, Amerika, in China of Rusland, dat "ik" Hif je houden; dat "ik" met zijn motiveringen, geuit natuurlijk binnen een kader dat men u heeft opgelegd, in een raamwerk dat u niet zelf hebt bepaald. Maar daarbinnen blijft u uzelf. En daarom is het dat "ik" dat in de eerst plaats evenwichtig moet worden. Het is niet de fout van het kapitalisme of van het kommunisme of van het socialisme, waardoor de zaken verkeerd gaan in de wereld. Het is de onevenwichtigheid van de mensen. Want wat is het verschil tussen een eerlijk goed kapitalist, dus niet iemand die alleen aan zichzelf denkt, wanneer hij democratisch kapitalist is voor het hele volk, en een kommunist of socialist : er is geen verschil. Wat is het verschil tussen een christen en een kommunist, als we even de hoge motivering terzijde schuiven : in de praktijk geen.

Dan blijft alleen over de vraag, ja maar hoe komt het dan dat alles misgaat? En in deze tijd gaat er nogal wat mis. Het antwoord is eenvoudig genoeg : voor ons vanuit de geest, is het de wijze waarop de mensen denken en redeneren vanuit zich. Mensen zijn volkomen bereid om te zeggen dat iedereen een offer moet brengen voor de onderontwikkelde landen, maar ze laten er nog geen kop kaffie voor staan, ze eten geen gebakje minder, ze roken geen sigaret minder, ze pakken geen pint minder. Dat is voor de anderen. Want als je iets zelf doet en je geeft er veel voor, dan word je door die gave daarmee in contact gebracht, er ontstaat een nieuwe verbintenis. En of die nu is tussen u en een onderontwikkeld volk of lepra-lijders of wat anders waar u offers voor brengt, of dat het misschien is een relatie tussen u en uw omgeving waarin u anders bent gaan denken en reageren, dat doet verder niet ter zake. U bent verbonden met een groter deel van het geheel. Maar nu moet u weer niet de fout maken die veel mensen maken. We zien namelijk dat veel mensen in een dergelijk verband gekomen, zich helemaal op die wereld buiten zich gaan richten, en dat betekent dat ze die wereld buiten zich eigenlijk willen laten handelen en laten denken zoals ze zelf zouden doen, dat kan niet, dat brengt disharmonie. Je kunt vanuit jezelf voor de anderen volgens je eigen besef, het beste doen en de ander dan verder zijn eigen weg laten zoeken. Dat is veel beter.

Deze wereld zit vol met allerhand mooie en geleerde overtuigingen, dure woorden, en ieder op zijn manier vlucht voor de werkelijkheid waarvan hij zelf zelf deel is. Wie dit nu doet in spiritisme, in kerkelijk verband, of je Hare-Harekrisna zingt, of misschien meent dat alleen de uitslag van een metertje beslissend zal zijn voor je verdere ontwikkeling en toekomstig I.Q. In de praktijk vlucht je weg voor de werkelijkheid. Die werkelijkheid is niet iets wat je bepalen kunt langs geestelijke richtlijnen, maar wat je wel kunt beïnvloeden vanuit jezelf door persoonlijke erkenning en eigen geesteskracht.

Er was een inwijding van een joodse synagoge, liberale joden. De orthodoxe joden waren uitgenodigd, ze kwamen natuurlijk niet want dat kan niet. Mensen die zich niet helemaal en letterlijk aan de wet houden, daar kun je niet mee spreken, zo vonden ze. Toen was er één man die een heel eigenaardige opmerking maakte, hij zei : wat hebben jullie over ons te oordelen, mag God alsjeblieft zelf uitmaken naar wie hij luistert want we hebben dezelfde God.

Ik geloof dat daarin iets gekenschetst is, dat erg belangrijk is. Oordeel niet over je naaste en veroordeel jezelf niet, maar beoordeel jezelf voortdurend. Uit zelfkennis, hoe beperkt die voor de meeste mensen zal blijven, gezien functies in het onbewuste, vloeit als vanzelf ook een contact met de wereld voort dat niet gebonden is aan droombeelden.

Ik weet het wel : mensen hebben allemaal hun perioden van dromen, de rosarode dromen, de gouden dromen, de dromen van belangrijkheid, macht en gewichtigheid, of van een specifieke goddelijke zending die door iedereen erkend zal worden, maar dat zijn dromen !

Als er een profeet is en hij wordt gekozen, dan wordt hij gekozen ondanks zichzelf, niet dank zij zijn behoefte en verlangen. Wanneer iemand rijfdommen vergaart door een goddelijk decreet, dan komen ze vanzelf wel als het nodig is. Je hoeft je dromen niet waar te maken en wanneer je werkelijke liefde vinden wilt, moet je eerst leren om werkelijk en niet volbezitslust, maar volledig lief te hebben. Dat kan nu eenmaal niet anders. Je kunt je dromen niet waarmaken en juist daarom moet je jezelf kennen en zien voor wat je bent. Moet je niet wegdromen in wat je zou willen zijn en wat je zou kunnen doen wanneer iets, dit of dat zou gebeuren. Dat heeft te maken met de feiten. Die feiten zijn vaak pijnlijk. Het is erg modlijk wanneer je misschien lang psychologie gestudeerd hebt en moet toegeven, ik weet er niets van. Het is veel gemakkelijker om een paar geleerde woorden samen te kramen en zo een verklaring of schijnverklaring te scheppen voor iets waarvan je de werkelijke origine niet eens kunt overzien. Het is veel gemakkelijker om een theologische redenering, ge-

baseerd op allerhand oude meesters op te bouwen, dan iets te zeggen over je eigen innerlijke ervaring van God. Dat is nou eenmaal zo. Maar dat is vluchten. De vlucht is een van de meest voorkomende verschijnselen van deze tijd. We zeggen, ja natuurlijk, de mensen vluchten weg in vermaak, in televisiekijken, in drugs van allerhand soort. Ze vluchten maar weg. Maar ik niet ! Ik ben bewust, zeggen ze ! En prompt beginnen ze een droom te bouwen over hetgeen zij zijn en zullen blijven, of zullen worden, de erkenning die hen zal wachten, en zo vluchten ze ook weg.

Er werd eens gezegd : een romanschrijver is iemand die zijn werkelijkheid zover vergeet, dat hij meent in een andere wereld te leven. Wel menige men schrijft zijn eigen romans. De feiten van het leven zijn niet altijd even prettig om aan te horen. Natuurlijk, de welvaart die op het ogenblik heet te bestaan is niet echt schitterend. Maar ondertussen ga je wel graag kijken of je iets meer kunt verkrijgen. Gods wil zal op aarde geschieden: ongetwijfeld waar, maar daarom hoef jij nog niet te vertellen wat God wil volgens jou, laat hem dat zelf maar doen.

Leuzen te over. Vlucht uit de werkelijkheid te over. Maar wat ben je zelf ? Misschien mag ik dit vanuit mijn standpunt belichten.

Uw gedachten zijn voor ons een spel van stralingen, zoiets als een permanente lichtshow. Wanneer een mens een ogenblik stilstaat en naar de wereld kijkt, dan zegt hij, God wat heb je die wereld toch mooi gemaakt. En dan sterker verdergaat om die schoonheid niet te bederven - dat is de voorwaarde - dan is er ineens licht, een hele hoop licht. Wanneer een mens zegt, ik heb alles gedaan wat ik doen kon en nu stel ik geen voorwaarden meer, nu zeg ik, beslist u maar, tegen God of tegen zijn innerlijk, dan is het een zilver koord, wat langzaam maar zeker zich schijnt te vervlechten. En dan krijg je ineens het gevoel, hier kan een harmonie ontstaan.

Harmonie, een woord, je denkt onwillekeurig aan een fanfare of zoiets, een aantal koperinstrumenten die samenspelen, maar harmonie is eigenlijk daarmee ook wel omschreven. Harmonie is samenspel en onze innerlijke harmonie is afhankelijk van de wijze waarop wij onszelf aanvaarden zoals we zijn, met al wat erbij hoort. En dan het juist samenspel vinden met de wereld waarin we moeten vertoeven. Wanneer dat gebeurt, dan zien we bepaalde krachten groeien. En dan zeggen de mensen, ja maar vroeger kon ik dit of dat, en nu kan ik dat niet meer. Dat is niet waar. Je kunt nog precies hetzelfde. De geestelijke krachten en gaven die je had, bezit je nog steeds. Talenten die je eens had, bezit je ook nu. Alleen je belet jezelf om ze te gebruiken. Je kunt niet terugkeren naar die toestand van innerlijk schuld.

loos leven waaruit je alles waarmaakt. Je hebt de wereld teveel beschuldigd, je hebt jezelf teveel beschuldigd.

Uit dit alles, moet je een paar konklusies trekken. Het is duidelijk dat ik deze trek, ik kan niet anders, vanuit mijn standpunt, vanuit mijn wereld en leven. Wanneer ik alleen uitga van mijzelve, en daarbij zoek naar het meest juiste kontakt met mijn wereld, dan zal er altijd iets meer licht, iets meer kracht, iets meer leven zijn, oh niet meer vreugde in menselijke zin misschien, maar toch wel een zekere innerlijke lichtheid en verlichtheid.

In de tweede plaats, vlucht niet in je dromen van wat had kunnen zijn of wat zou moeten worden. De dromen van wat anderen je beloofd hebben, of wat je eens van de eeuwige verwacht. Die dingen mogen bestaan of niet bestaan, maar nu moet je leven met wat je hebt en wat je bent. Probeer niet méér te bezitten, maar meer gebruik te maken van wat je bezit. Probeer niet meer te leren, maar beter te begrijpen, wat, al wat je geleerd hebt betekent. Probeer niet de wereld te verbeteren of jezelf te veranderen. Probeer een punt te vinden waardoor je met die wereld samen een grotere eenheid kunt vormen.

U leeft niet alleen op stoffelijk niveau, dat zal u duidelijk zijn. U hebt allerhand mentale activiteiten die uitstralen en men kan dat onder de parapsychologie en zelfs de parafysika nu en dan, onderbrengen.

U hebt een invloed op al waar u mee omgaat. U hebt als het ware een extra dimensie aan uw bestaan. Een dimensie die u niet direkt beseft en die zich niet onmiddellijk manifesteert. Wanneer u in harmonie bent met bv. uw auto, dan voelt u als het ware wat die auto doet en kan doen, en de auto op zijn beurt reageert perfekt op elk signaal dat u geeft. Wanneer u uw auto ziet als een afzonderlijk geheel dat alleen maar bediend moet worden, dan gaat u onwillekeurig uw eigen reakties opleggen aan uw wagen, en dat betekent dat uw motor meer slijtage vertoont. Het betekent dat u te abrupt schakert, waardoor er in de besturing fouten kunnen komen. Het betekent dat u niet aanvoelt hoe de wagen in feite ligt op de weg, resultaat, dat u in een slip kunt komen. Dat weet elke automobilist dacht ik wel. Maar wanneer het geldt voor die voorwerpen, waarom zou het niet gelden voor alle dingen? Wanneer u werkt met een scheikundig experiment, en u gaat erin op, u bent er één mee, dan zult u meer daaruit aflezen, en ook meer resultaten ermee kunnen verkrijgen vaak dan zonder dit het geval zou zijn. U bent als het ware attent op die kleine afwijkingen, die in de chemie van zo'n buitengewoon groot belang kunnen zijn. Wanneer u bezig bent met een wiskundige berekening en u verzinkt uzelf in deze wereld van het abstrakte, dan

vormen zich als woorden uit een taal, alle formules en beelden die u nodig hebt. Dan kunt u stappen maken, waarbij anderen u niet kunnen volgen, omdat zij proberen een vreemde taal langzaam en letter voor letter te vertalen, terwijl u op dat moment uw eigen taal spreekt. Zo gaat het met alle dingen. De mens heeft een extra dimensie, een sensitiviteit, waardoor hij een band heeft met alle zaken waarmee hij zich bezighoudt. Hoe die band is, wordt door hemzelf bepaald door zijn aanvaarden of afwijzen, door de manier waarop hij al of niet deel wordt van hetgeen waarin of waarmee hij actief is. Het is deze extra band, deze extra dimensie van de mens, waardoor hij zijn wereld en ook zichzelf in grotere mate kan leren kennen en beheersen dan normalerwijze het geval zou zijn.

Ik stel het volgende : op het ogenblik dat de mens opgaat in de materialen, de mensen, ja zelfs de stellingen waarmee hij werkt en deze laat doordringen tot de essentie van zijn wezen, zal hij met zijn essentie ook het wezen der dingen benaderen, belichten en kunnen begrijpen. In sommige gevallen gaat dit zo ver dat hij alleen door een geestdijk bevel kan manipuleren. En dat is dan niet alleen maar gewoon telekinese, het is eigenlijk meer een deel worden van datgeen, waarmee hij manipuleert.

Dit is voor elke mens mogelijk, het is deel van de menselijke opmaak. Maar alleen de mens die in zichzelf voldoende evenwichtig en ontspannen is om de moed te vinden totaal op te gaan in het ene wat hij doet, zal bewust leren de krachten van dit extra vermogen te gebruiken en bewust en doelgericht daarmee resultaten na te streven. Dat wil nog niet zeggen dat je ze niet hebt.

Nu heeft de mens ook een geest. Dat wordt een beetje moeilijker want het bestaan van een geest kun je nooit aantonen. We kunnen het aannemelijk maken, maar het bewijs is nog niet volledig gevonden, zelfs het bewijs voor een wereld in een hiernamaals! bestaat op dit moment nog niet wetenschappelijk concreet, ook wanneer er vele indicaties zijn dat het bestaat, etc. Nu stel ik dit : je kunt niet alleen in je stoffelijke wereld leven. Elke mens leeft daarnaast in een geestelijke wereld, ook wanneer hij of zij zich daarvan niet of ternauwernood van bewust is.

Datgeen wat op dit geestelijk niveau gebeurt, is echter voor de werkelijke persoonlijkheid, het werkelijke ik, even reëel als het stoffelijke gebeuren. U hebt dus eigenlijk een soort dubbele werkelijkheid, maar nu het vreemde : u bent één wezen, de krachten die u ervaart in uw geestelijke wereld, brengt u over naar uw stoffelijke wereld. De krachten of harmonieën die u in uw stoffelijke wereld vindt, projekteert u naar de geestelijke.

Deze wisselwerking is onvermijdelijk, omdat er een gemeenschappelijke be-
sefswaarde bestaat voor alle delen van een ego. Dus om het heel simpel te
zeggen : wanneer een kind voor het eerst DA zegt, dan weerkaatst en weer-
galmt dit tot het hoogste geestelijke voertuig waarin dit bewustzijn zich
nu manifesteert. Het is daar geregistreerd. Anders dan in de hersenen
natuurlijk, maar het is er. Het betekent dat "DA" een signaal is geworden
waarop die geest eveneens kan inspelen. Het betekent dat die geest, wan-
neer het signaal uit het stoffelijk deel van het ik komt, daarop reageert.
Een groot deel van die reacties nu wordt door de mens wel ontvangen, maar
vertaald als een droomleven.

Dit droomleven wat u hebt, wordt dan vaak gezien als iets wat zich zal ver-
wezenlijken, een vooruitschouwen in de tijd of zo. Dat is niet waar. Het
heeft er niets mee te maken. Het is een tweede werkelijkheid. De kracht,
de ontspanning die de droom brengt en de harmonie die je met je eigen
wereld vindt, niet volgens de droom maar volgens de huidige situatie
samen, bepalen de energie waarover je zult beschikken.

We weten en in de psychologie zeggen we dus dat het droomleven eigenlijk
de mogelijkheid geeft om frustraties af te reageren, waardoor de mens een
zekere mate van ontspanning blijft behouden, die het hem mogelijk maakt
om als redelijk wezen in zijn wereld te functioneren. Maar het droomleven
is meer. . Wanneer het gewone leven harmonisch is, en het droomleven, zelfs
wanneer dit maar zeer fragmentarisch, soms helemaal niet herinnerd wordt,
vormen een eenheid waarbij de energie wordt bepaald, die je van een geeste-
lijk vlak ook stoffelijk zult kunnen manifesteren.

De realisatie nu, de bewustwording zou je kunnen zeggen, van deze samen-
werking tussen het geestelijke leven, zich manifesterend in dromen, soms
zelfs in dagdromen, en de stoffelijke mogelijkheden, de harmonische moge-
lijkheden, brengt met zich, dat je in jezelf een grotere hoeveelheid le-
venskracht kunt manifesteren. Het betekent niet alleen dat je gemakkelijker
leeft, meer weerstand hebt misschien tegen ziekte, dat je een grotere
mentale sterkte hebt tegen alle belastingen die de wereld je kan opleggen,
maar het betekent ook, dat je veel meer uitstraalt.

Elke mens straalt een deel van zijn wezen uit, elke medemens ontvangt
indrukken van een medemens, die niet zintuigelijk zijn. Nu zal degen die
er zich meer van bewust is, heel vaak nog een fout maken doordat hij de
uitstraling van de ander alleen aanvaardbaar vindt wanneer deze vergelijk-
baar is met zijn eigen uitstraling. Maar soms kan een tegenstelling even-
eens compenserend werken. Er zijn duizend en één stralingen denkbaar
waardoor in het eigen ik, zonder dat het ook iets van zichzelf verloochent
nieuwe bewustzijnsprocessen op gang komen. Je kunt nooit blijvend kracht

van de een naar de ander overdragen, wel bewustzijn. Elke levenskracht die je overdraagt aan een ander, is een tijdelijke kracht, maar als je daarnaast een geestelijke stimulans in je uitstraling hebt, dan betekent deze heel vaak een verandering in besef of beleven voor degenen die je benadert en daarmee een verandering van meer blijvende aard, ook wanneer je het uiteindelijk resultaat van de ontwikkeling natuurlijk nooit kunt overzien. Zo heb je als mens in deze wereld eigenlijk veel meer mogelijkheden om iets te zijn en om iets te doen en om iets te betekenen in de wereld en voor anderen, dan op grond van uiterlijkheden alleen kan worden aangenomen. Hierbij wil ik nog even teruggaan naar uw wereldse gebruiken.

U leeft in een tijd dat het witte boord uit de mode is maar dat datgene waarvoor het eens heeft gestaan, de intellectueel, vereerd wordt boven alle dingen. Onverwerkte kennis is een van de gevaarlijkste dingen die er bestaat in de wereld. Een groot gedeelte van de kennis in deze wereld is niet of niet voldoende verwerkt. Specialismen kunnen nuttig zijn, maar zonder synthese met het geheel van de menselijke kennis, verliezen ze al snel aan betekenis en inhoud; wat meer is, ze kunnen een gevaar worden doordat men door overmatige nadruk te leggen op enkele aspecten van het leven, de onevenwichtigheid van het gehele bestaan aanmerkelijk bevordert. Dit kan bijvoorbeeld blijken uit bepaalde milieufactoren uit deze tijd. Het kan evengoed blijken uit bepaalde politieke en andere ontwikkelingen er het is bijna weer zover dat er een tegenpaus zetelt in Avignon, dus ook op geestelijk terrein werkt het. Deze mensen houden zich bezig met een uiterlijk iets, zeer eenzijdig, zonder de essentie te begrijpen waar het om gaat. De essentie bijvoorbeeld van het christendom, is toch niet welke ritus wordt gebruikt, het is welke beleving van God mogelijk is en welke kracht je daaruit kunt putten. En wanneer je dat op de ene manier beter doet dan op de andere, dat is een kwestie van je eigen inzicht. Daar heeft niemand iets mee te maken, dacht ik. Er bestaan geen bindende voorschriften daarvoor. Wel wetten voor het leven, dat is de essentie van het Christendom. En dat geldt voor elke wetenschappelijke discipline eigenlijk hetzelfde. Het is niet wat je kunt doen, maar het is datgene wat je in het kader van het geheel beter kunt leren kennen, juister en evenwichtiger kunt leren beheersen, wat van betekenis is. Voor u betekent het eigenlijk dat u, waar u ook leeft, hoe u ook leeft en denkt, door uw ervaring of door uw scholing beschikt over feitenmateriaal. Op grond daarvan hebt u een mening opgebouwd. Deze mening wilt u heel vaak de wereld opleggen, als enig juiste waardering van uw werkelijkheid en de eigenschappen en kwaliteiten en toestanden van die wereld. En daar zit nu juist de fout. Je kunt de krachten niet zonder meer teniet doen die op je inwerken.

Je kunt je eenzijdige oordeel wel proberen op te leggen aan datgene wat je kent, maar er onttrekt zich teveel aan je besef. En daardoor wordt het geheel gefrusteerd, het is niet meer hanteerbaar wat u wilt. Alles herleidt de mens tot zichzelf, en jezelf dat betekent niet alleen maar de manier, waarop je naar jezelf kijkt, maar ook de wijze waarop je je wezen, je behoefte en je rechten in een gemeenschap voor jezelf stipuleert. Want ieder een vult voor zichzelf wel in : dit is eigenlijk mijn recht, dit is eigenlijk mijn gezag, dit is eigenlijk mijn mogelijkheid tot bezit of iets anders. Maar die dingen hebben weinig betekenis. Dat zegt heel weinig. De werkelijkheid is : wat kan ik doen. En dan kun je met elkaar erover gaan vechten, wie nou gelijk heeft of niet. Je kan ook elkaar verwijten maken. Maar kom je er iets verder mee ? Je kunt uitroepen dat een ander grote dwaasheden verkondigt, het mag waar zijn, maar zorg nu maar eerst dat je zeker bent dat je zelf een waarheid verkondigt. Het probleem van uw hele wereld is daarop gebaseerd en ook het geestelijke probleem van die wereld. Want uit de aard der zaak maken wij ons minder zorgen over economische moeilijkheden en bezwaren dan over de gesteldheid van hen die onze wereld betreden. Het klinkt nou weer een beetje egoïstisch, maar waarom zouden we het ~~niet~~ toegeven : de geest bestaat voort, wat op aarde is, nou ja dat duurt even, dan is het voorbij. Er is één ding wat een mens automatisch doet wanneer hij geboren is, : en de eerste ademtocht heeft gezogen, dat is ademen. En het tweede wat hij in het leven automatisch doet, is sterven wanneer de tijd ervoor gekomen is. 't Gaat vanzelf, je hoeft er niet bang voor te zijn, het gebeurt.

Wat daartussen ligt is in feite ervaring en scholing, maar wat ervan overblijft, is innerlijke gespletenheid zelfs, een gevoel van haat tegen een bepaald deel van de wereld, verachting voor jezelf en andere dingen meer. Het zijn die dingen die na de dood bepalen hoe je je zult opstellen tegenover een nieuwe wereld, een andere werkdijkheid waarin eveneens de harmonie met, en het contact met anderen van zo'n overmatig groot belang is, voor je eigen vermogen tot leven, tot gelukkig zijn, tot je verdere ontwikkeling. Dat ik dus de nadruk leg op al datgene wat er op aarde mis is, moet u mij maar vergeven. Een mens die in zichzelf zijn lot aanvaardt, niet in de gelatenheid van "ik kan toch niet anders", maar in de erkenning "hierdoor heb ik nieuwe krachten en mogelijkheden wel degelijk verkregen", komt in onze wereld met een zeer snel contact met anderen, het resultaat is daarbij zelfs, dat eigenlijk contact ook met de wereld die je verlaten hebt, veel gemakkelijker mogelijk wordt. Je kunt meer zijn, zien en doen. En dat betekent dat je intenser leeft, dus steeds groeiender, steeds grotere wereld rond je vindt. Mensen die in zichzelf besloten zijn,

die eenzijdig zijn, wijzen teveel af. En nu kan het een beetje kinderachtig klinken, wanneer je zegt: wanneer je verwacht door engelen ontvangen te worden, ben je niet alleen een last voor de geest maar ook voor jezelf. Maar ergens is het waar. Wanneer je bereid bent, alles waarin je harmonie, waarin je licht erkent, te aanvaarden, daarmee uit te wisselen, wat je bent en te ontvangen wat die ander is, dan ben je opgenomen in die wereld voor je het weet, dan is de vluchtige herinnering van een voorbijgeleefd leven niet veel meer dan een ademtocht met een kleurrijk droombeeld, die overgaat in een nieuwe en levende werkelijkheid. Maar als je alles afwijst, dan blijf je bezig met de herinneringen, dan zit je met de voortdurende repetitie van al datgene wat je geweest bent, wat je gedaan hebt, en met de toenemende frustratie, het gevoel van onmacht en onvolledigheid, doordat er te weinig antwoord komt. Het is voor ons erg belangrijk, dat de mens harmonisch is. En ik dacht ook dat het in een wereld als de uwe, waarin de spanningen zich allerwegen opbouwen, waarbij geweld, natuurgeweld, grote veranderingen en omwentelingen bijna onvermijdelijk op u aanstomen in de komende tientallen jaren, het erg belangrijk is om eerst het anker te vinden, de zekerheid waarmee je dit leven aankunt, waarbij je je kunt aanpassen, waarbij je als het ware de vorm kunt vinden van een andere maatschappij of van een nieuwe tijd, of van een ander beleven en denken. Dat kun je alleen wanneer je eerst jezelf hebt gevonden.

Ken u zelve, jawel. Maar degene die het "ken u zelve" zo vaak prediken, en misschien tussen de zuilen en de spiegels staren, vergeten vaak één ding: het ken uzelve is niet de leuze van een tempel, het is de basis van de orfeïsche mysteriën. En deze mysteriën bestonden uit een rollenspel, een rollenspel waar de mens zichzelf vindt in de rol die hij speelt. Een soort karnaval der meer-bewusten, waarbij men zich ontdoet van uiterlijkheden die niet van belang zijn om terug te keren tot de essentie van hetgeen men zelve is, niet het beschouwen van jezelf, maar leven van jezelf. Dat was het geheim, dat achter het ken uzelve lag in het verleden. Juist daarom zeg ik liever: mensen het is niet genoeg naar uzelf te kijken, het is belangrijk jezelf te leven en dan niet volgens de dromen die je koestert, die dromen worden je wel door anderen verkocht. Iemand laat je een stukje zeep zien met een mooie onthulde vrouwelijke gestalte daarbij en onwillekeurig denk je, als ik de zeep koop komt de rest vanzelf, maar dat is niet waar. Zo is het niet: er wordt vaak gezegd, wanneer wij maar strijden voor gelijkheid, dan zal de broederschap op de wereld geboren worden. Nou dat hat u gedacht. Naarmate de mensen meer gelijk zijn, hoe meer de mensen ernaar streven om Orwell te citeren, om meer gelijk te zijn dan anderen.

Het is gewoon : wat ben ik zelf, wat leef ik, wat is de rol die ik voel dat mijn gehele wezen, mijn gehele kracht vergt en vraagt. Hoe kan ik mijzelf waarmaken, en dan niet waarmaken in de erkenning van de wereld, maar waarmaken tegenover mijzelf totdat ik zeggen kan : zo leef ik, zo handel ik, zo doe ik en ik voel zozeer dat dit voor mij juist is, dat er geen plaats meer is voor overwegingen, voor berouw, voor eventuele "Ja maar"'s.

Dit is meest belangrijke in het hele bestaan, wist u dat. Want dat is de enige kracht die je in staat stelt, u werkelijk aan te passen aan al wat noodzakelijk is en toch jezelf te blijven.

Dat is de enige werkelijkheid, die bij elke verandering van de wereld een soort plechtanker is geworden, om niet te zeggen een dreganker, waardoor je tegen de meest woeste golven van menselijke gebeurtenissen en ontwikkelingen koers weet te houden, dat de storm je niet overweldigt. Dit is de werkelijkheid waarmee ik u vanavond wilde confronteren.

VRAAG : Kunt u misschien iets meer zeggen over krachten waar wij onderhevig aan zijn, waar wij op dit moment, in deze periode onderhevig aan zijn in ons handelen, in ons denken.

Antwoord : Ja, er zijn heel veel krachten, waarbij u kunt zeggen, ik word beïnvloed, daar zijn ook geestelijke krachten bij. Maar de invloed van die geestelijke krachten is toch niet zo groot als u denkt. Kijk een geest kan u een beeld tonen, maar alleen wanneer u het overneemt terwijl het niet in overeenstemming is met uw eigen persoonlijkheid, dan zult u daardoor in konflikt komen. Wat de mensheid wordt gegeven, is de gedachte van broederschap, van verbondenheid, maar ook een mate van zelfbeperking en laat ik het zo zeggen, een godsdienst die zich niet bezighoudt met het voortdurend aanroepen van God, maar met het waarmaken van de goddelijke kracht die men in zichzelf voelt, in de wereld. De geest roept daartoe op, maar de mens doet dit op zijn manier. Wanneer je tot de mensen zegt, denk meer aan je naaste, dan stichten ze een komitee dat met allerhand middelen anderen moet overtuigen dat het noodzakelijk is om zich met de naaste bezig te houden. Dat is natuurlijk dwaasheid. Wanneer je zegt, God is vlakbij je, dan zijn er mensen die dit vertalen in : het koninkrijk Gods is nabij. En die beginnen het einde der wereld te preken. Je kunt tegen de mensen zeggen : vrijheid kan alleen bestaan, wanneer men de beperking kent voor zichzelf, van eigen behoeften en eigen mogelijkheden waar die niet intrinsiek zijn voor het eigen voortbestaan. Maar dan roepte de mensen uit : iedereen moet een gelijk inkomen hebben. Dat is gewoon niet waar. Niet iedereen kan van hetzelfde inkomen leven. En niet iedereen verlangt precies hetzelfde in de wereld. Er is niets zo erg als eenheids-

worst. Een en hetzelfde smaakje voor iedereen. De mensen zijn verschillend ze moeten dus hun verschillen kunnen uitdragen. Op deze manier vertaalt de mens dus de zaak veel verkeerd. En dat betekent dat er een groot aantal botsingen zijn ontstaan, waarbij mensen die het misschien op zichzelf niet eens kwaad bedoelen, bezig zijn om anderen hun vrijheid van leven en zijn te ontnemen. Sommigen doen dit onder het motto dat er orde moet zijn. Anderen dat de kerk of God dit vraagt, en weer anderen spreken over de noodzaak eerst een sociale omwenteling te veroorzaken, voordat men over harmonie kan denken. Dan zijn er ook wel geestelijke krachten die de mensheid haten, en die zeggen natuurlijk : verbeteren, best maar dan moet je eerst vernietigen. En je moet wel afbreken, maar alleen datgene wat storend is. Voor de rest moet je bouwen. Het is belangrijker te bouwen dan te breken. Een leuze die misschien uit een architecten besloten vennootschap of iets dergelijks zou kunnen geput zijn. Maar het is waar : elk stukje dat we opbouwen, vergroot de waarde van onszelf en van ons leven. Elk ding dat we proberen te bestrijden en te vernietigen, vernietigt niet alleen het andere maar ook onszelf.

Wanneer wij zeggen dat we tegen geweld zijn en naar gewelddadige middelen grijpen of wapens gaan produceren, om dit geweld in bedwang te houden, dan grijpen we naar geweld, dan worden we gegrepen door het machtsidee dat geweld impliceert. En daardoor gaan we ten onder in onze vreedzaamheid aan het geweld en de macht, die het schijnt te beloven. Je kunt zo doorgaan. Er zijn overal op de wereld invloeden, van bijna gelijke geestelijke strekking. Denk erom mensen. Nu moet je jezelf vinden, je moet broederschap vinden, je moet een eenheid vinden met je medemensen, je moet nu het goede waarmaken, en overal zien we de verkeerde verklaring die de mens daaraan geeft, misschien omdat het makkelijker is, of misschien omdat hem dat beter uitkomt, of misschien alleen maar omdat hij het zo moeilijk vindt om de konsekventies te trekken uit de juiste verklaring.

En daardoor komen de mensen met elkaar in botsing, dat wil zeggen dat de menselijke uitstraling in toenemende mate onevenwichtig wordt. En dit impliceert weer dat hierdoor een strijd van uitstraling, niet alleen van ideeën plaatsvindt, die niet alleen de mensen beïnvloedt, maar ook de natuur eromheen.

En ik heb u zoëven al gezegd, met die uitstraling heb je eigenlijk ook een relatie met alle materie. En dat betekent weer dat aanwezige storingen in de materie aanmerkelijk verhevigd zullen worden, dat goede elementen eveneens of in het extreem worden omgebogen, of tot het kwade worden omgebogen. Het betekent gewoon dat de middelmaat teloor gaat, en daarmee de gulden middenweg onbegaanbaar wordt door de voortdurende menselijke uitstraling

die de uitersten tot verwezenlijking brengt, dat is de geestelijke invloed die u ondergaat.

Je kan natuurlijk astrologisch een beetje zeggen, daar is op het ogenblik nog steeds een saturnusinvloed in afnemende mate. Volgend jaar is dat onder de heerschappij van Venus en ook dan zullen we zien dat Saturnus zich aanmerkelijk sterk doet gelden, tesamen overigens op een gegeven ogenblik, met Uranus en Jupiter. We kunnen dus zeggen, voor een hele hoop mensen wordt het een erg onrustige tijd, zeker. Maar die dingen zijn eigenlijk van veel minder belang dan hetgeen ik u gezegd heb.

Het is de neiging om jezelf als geroepene, degeen die het alleen maar juist weet te beschouwen, het is de neiging om al wat je innerlijk als juist erkent, aan anderen met dwang op te leggen, zonder het zelf volledig te vervullen, waaruit het kwade eigenlijk voortkomt op uw wereld.

En zo kan veel wat de mensheid wordt gegeven ten goede, door die mensheid toch weer ten kwade worden gekeerd.

Dan ga ik nu afsluiten. Wel vrienden, er bestaat een regeltje in de magie : elke eigenschap wordt door beroering overgedragen. Ergens is dat waar. Dat geldt zowel voor geestelijke beroering als voor stoffelijke. Al datgene wat in ons leeft, dragen we, of we willen of niet, ergens over aan anderen. Al datgene wat in anderen leeft, wordt aan ons overgedragen, vaak onontkoombaar. We kunnen nooit alleen staan. We kunnen niet buiten de mensheid treden of buiten het totaal van alle ontwikkelingen die tot de mensheid behoren, en zeggen : nu ben ik objektief.

We kunnen misschien zeggen : ja wanneer ik een hefboom heb, een steunpunt buiten de aarde, dan kan ik de aarde uit haar baan brengen. Het is waar, maar het steunpunt is er niet en de hefboom is er niet. Je moet werken en leven met de dingen die je hebt, en dat is ook met die onderlinge beroering. Je kunt je niet losmaken van de mensen waarbij je behoort. Daarom is het dwaas, je medemensen te verachten, daarom is het dwaas, hen te be- of veroordelen, want je moet met ze leven. En dat geldt ook voor alle geestelijke krachten. Het maakt weinig uit of je nu bezig bent met de geest van dierbare overgegangene, of met een of andere engel, en misschien vindt u vandaag of morgen zelfs een serafijn aan de lijn; of u bezig houdt, misschien alleen maar met de ontwikkeling van het nageslacht waarin alleen wij voort kunnen leven. Het maakt verder niets uit. Kijk de vorm die wij geven aan iets, is niet bepalend voor de kernwaarde die daarin verscholen is, de kernwaarde van alle leven zijn kosmische wetten. Daaraan gehoorzaamt de geest, zogoed als een mens. En de enige die er niet aan zou behoeven te gehoorzamen, de scheppende kracht zelve,

schijnt deze eigenschappen of kwaliteiten te bezitten en aan zijn Al te hebben opgelegd. We zitten eenvoudig in een wereld waarin we moeten leven, of we willen of niet. We zitten in een bestaan dat aan wetten gehoorzaamt, of we ze erkennen of niet. En één van die wetten is, dat er altijd gelijkblijvende velden zijn, dat elke verandering in een veld te ener zijde in de kosmos gekompenseerd zal worden door een vergelijkbare verandering in een ander veld van de kosmos. De waarde van het zijn blijft altijd gelijk in de kosmische wetten. Geen kracht kan teloorgaan, ook wanneer haar vorm voortdurend verandert. Deze wetten gelden voor ons. Die gelden voor onze relatie met de wereld, die gelden kortom voor onze hele werkelijkheid. Daarom zou het dwaas zijn, onszelf tot arbiter te stellen over de wereld. Daarom is het dwaas harmonieën af te wijzen of disharmonieën voortdurend in onszelf te herhalen tot ze ons beheersen. Het enige wat we kunnen doen, is onszelf zoeken te leven, die dingen te zijn en te doen waarbij we het gevoel hebben, dit is goed en zonder voorbehoud aanvaardbaar. Dit ben ik werkelijk want in die harmonie die we zo vinden met onszelf, vinden we de weg om de kracht die tot ons behoort, steeds sterker en bewuster te hanteren.

En uit het bewuster en sterker hanteren van die kracht, zullen wij dan ook ons besef van wereld en werelden uitbreiden tot we in staat zijn, de grens van leven en dood, voor de mens zo belangrijk, te zien als een scheidingslijn, niet belangrijker dan de naad tussen de ene tegel en de andere.

Dat, vrienden, was iets wat ik u vandaag wilde brengen. Ik kan begrijpen dat u het misschien liever anders gehad zoudt hebben. Hebt u nu bepaalde denkbeelden voor de verdere lezingen, ach dan kunt u die rustig na de pauze etaleren, kunt u zeggen : dat lijkt ons nou eens belangrijk. Maar u zult ons één ding moeten vergeven in het komende jaar : we zullen steeds weer proberen, die leringen en die argumenten naar voren te schuiven, die gezien de ontwikkelingen op uw wereld op dit moment, volgens ons van het grootste belang zijn. Al het andere lijkt ons in deze periode pas op de tweede plaats te komen. Want in deze tijdspanne wordt veel beslist voor het lot van de mensheid, wordt veel vastgelegd van toestanden, ontwikkelingen en spanningen, die in het komende jaar eerst kenbaar wordende, zich vaak vele tientallen jaren zullen kunnen handhaven.

Maar als u een voorkeur hebt, spreek ze uit, want het is beter, wanneer we niet te veel te zeggen hebben, dat u ook boeien met datgene wat u belangrijk is.
